

Enderrock | Joaquim Vilarnau | Actualitzat el 04/08/2018 a les 12:18

?Ha mort Pep Laguarda, un dels pares del rock valencià

És l'autor del disc ?Brossa d'ahir', un treball referencial de la música en català

Ha mort **Pep Laguarda**. Així ho ha anunciat a través de Facebook el seu nebot, el músic **José Domingo**.

Jose Domingo

1 hora · 🌐

Con toda la tristeza del mundo os informo del fallecimiento de mi tío Pep Laguarda.

Un activista de la belleza y amante de la sencillez.

Un hombre mágico y magnético con el que he pasado grandes momentos de mi vida y del que aprendí algunas sutilezas de la música.

Seguro que con su sentido del humor diría entre risas: "Ves? No pasa nada...Me he muerto y ya está"

Mucha gente lo conoce por su música, pero él era un artista muy poliédrico. Escribía, pintaba, diseñaba, era periodista, locutor de radio, musicólogo...entre otras muchas cosas...

Aquí os dejo para que escuchéis esta maravilla de disco que hizo, donde creo que reflejó perfectamente su personalidad:

<https://open.spotify.com/album/6BVfptlX8MNPkYhcvCFXpX...>

Si aún no lo conoces dale al click.

Descanse en paz.

Músic, cantant, pintor i dissenyador, **Laguarda** es va donar a conèixer definitivament acompanyat de **Tapineria** amb l'edició del disc *Brossa d'ahir* (Ocre, 1977), un treball que l'emparenta musicalment amb **Pau Riba**, **Sisa** i l'Ona Laietana però que també té ingredients de músics com **Donovan**, **Bob Dylan** o fins i tot **Lluís Llach**. El disc va ser enregistrat a Deià, sota la direcció de **Daavid Allen** (ex-**Soft Machine**), i amb la participació de **Pau Riba**.

Brossa d'ahir va ser inclòs a la llista dels 100 discos més importants de la música en català proposada per Enderrock i a llistes similars d'àmbit estatal apadrinades per altres publicacions.

L'any 2004 DiscMedi va publicar una reedició de luxe del disc, amb l'afegit de textos i material inèdit, i el 2012 va presentar el disc *Plexison impermeable*, un treball enregistrat el 1979 però que havia quedat inèdit i que li va valdre la concessió del Premi Ovidi al millor disc de pop, 34 anys després d'haver estat enregistrat.